Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
N. WAHL
представено на 21 юли 2016 година [1]

Дело C-351/15 P

Европейска комисия
срещу
Total SA

Elf Aquitaine SA

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Пазар на метакрилати — Глоби — Солидарна отговорност на дружества майки и тяхно дъщерно дружество за противоправно поведение на дъщерното дружество — Незабавно плащане на цялата глоба от дъщерното дружество — Намаляване на размера на глобата на дъщерното дружество с решение на Общия съд на Европейския съюз — Писма от счетоводството на Европейската комисия, с които от дружествата майки се иска да заплатят ведно с лихви за забава сумата, възстановена от нея на дъщерното дружество — Жалба за отмяна — Обжалваеми актове — Ефективна съдебна защита“

1. С настоящата жалба Европейската комисия иска да се отмени решението на Общия съд на Европейския съюз от 29 април 2015 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия [2], с което той отменя частично писмата на Комисията [3] за плащане от Total SA и Elf Aquitaine на глобата и лихвите за забава, дължими по силата решение C(2006) 2098 окончателен на Комисията [4].

2. По настоящото дело от Съда се иска по-специално да определи дали, и евентуално в каква степен, писмата от счетоводството на Комисията, с които се иска от дружествата майки да платят ведно с лихви за забава глоби, които са им били наложени солидарно с техните дъщерни дружества за нарушение на правилата на конкуренцията, след намаляването и частичното възстановяване на тези глоби по отношение на дъщерното дружество, което първоначално ги е заплатило, представляват обжалваеми актове. Въпросът е по-точно да се установи дали тези писма причиняват вреди на тези предприятия, доколкото изменят правното им положение по отношение на първоначалното решение на Комисията, щом като очевидно налагат тежест, която е допълнителна по отношение на наложената с посоченото решение. Така от Съда се иска да изясни, в светлината на принципа за ефективна съдебна защита, разпределението на правомощията между съда на Съюза и съответно националния съд във връзка с контрола по отношение на мерките за събиране на глоби.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — T-470/11, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2015:241.

3 — Става въпрос за писмата BUDG/DGA/C4/BM/s746396 от 24 юни 2011 г. (наричано по-нататък „писмото от 24 юни 2011 г.“) и BUDG/DGA/C4/BM/s812886 от 8 юли 2011 г. (наричано по-нататък „писмото от 8 юли 2011 г.“, а разглеждани заедно — „спорните решения“).

4 — Решение от 31 май 2006 година относно производство по прилагане на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП) (преписка COMP/F/38.645 — Метакрилати) (наричано по-нататък „решение „Метакрилати“).

I – **Обстоятелства по спора**

3. Обстоятелствата по спора са обобщени от Общия съд в точки 2—28 от обжалваното съдебно решение по следния начин:

„2 С [решение „Метакрилати“] Комисията на Европейските общности налага солидарно на Arkema SA и на дъщерните ѝ дружества Altuglas International SA и Altumax Europe SAS (наричани по-нататък заедно „Arkema“) глоба в размер на 219 131 250 EUR поради участието им в картел (наричана по-нататък „първоначалната глоба“).

3 [Ответниците], които по време на определения в решение Метакрилати период на нарушението са били дружествата майки на Arkema, са счетени за солидарно отговорни за плащането съответно на 181 350 000 EUR и на 140 400 000 EUR от първоначалната глоба.

4 На 7 септември 2006 г. Arkema плаща първоначалната глоба в пълния ѝ размер, и съответно успоредно и самостоятелно, също като [ответниците], обжалва по съдебен ред решение „Метакрилати“ (наричано по-нататък „съдебното производство „Метакрилати“).

Съдебното производство „Метакрилати“ пред Общия съд

5 На 4 и на 10 август 2006 г. [ответниците] и съответно Arkema подават жалба за отмяна на решение „Метакрилати“.

6 По дело T-206/06 главното искане на [ответниците] е за отмяна на решение „Метакрилати“.

7 По същото дело при условията на евентуалност [ответниците] също така искат намаляване на размера на първоначалната глоба, наложена им солидарно с Arkema.

8 На 24 юли 2008 г. Комисията изпраща писмо на Arkema, с което го приканва да потвърди, че плащането му от 7 септември 2006 г. е било извършено „от името на всички длъжници, които носят отговорност солидарно“, като същевременно прави уточнението, от една страна, че „при липса на такова потвърждение и в случай, че решение [„Метакрилати“ бъде] отменено по отношение на предприятието, от името на което е извършено плащането“, Комисията „щ[яла да] възстанови сумата от 219 131 250 EUR, ведно с лихвите“, и от друга страна, че „ако цялата или част от глобата [бъде] потвърдена от Съда по отношение на който и да било от другите солидарни длъжници“, Комисията „щ[яла да] поиска от този длъжник да плати всички неиздължени суми, ведно с лихви за забава в размер на 6,09 %“.

9 С писмо от 25 септември 2008 г. Arkema уведомява Комисията, че е платило сумата от 219 131 250 EUR „в качеството си на солидарен съдлъжник и че с плащането правата на Комисията са [били] напълно удовлетворени както по отношение на Arkema, така и по отношение на всички солидарни съдлъжници. При това положение Arkema „изразило съжаление, че не може да позволи на Комисията да удържи каквато и да било сума, ако жалбата му пред общностната юрисдикция се увенчае с успех“.

10 На 24 ноември 2008 г. Комисията изпраща писмо на [ответниците], за да ги уведоми по-специално за писмото на Arkema от 25 септември 2008 г. и за отказа на Arkema да попълни предоставеното от Комисията заявление за съвместно плащане.

11 С решение от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, […] EU:T:2011:250) жалбата на [ответниците] е отхвърлена.

12 От друга страна обаче, с решение от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, […] EU:T:2011:251) подадената отделно жалба от Arkema срещу решение „Метакрилати“ е уважена частично, като наложената на Arkema глоба е намалена на 113 343 750 EUR.

13 В съдебно решение [от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251)] Общият съд, упражнявайки правомощията си за пълен съдебен контрол, приема, че увеличаването на глобата, приложено в решение „Метакрилати“ спрямо Arkema с оглед на осигуряване на възпиращия ѝ ефект, трябва да се намали, за да се отчете обстоятелството, че към момента на налагането ѝ Arkema вече не е било под контрола на [ответниците] (съдебно решение [от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251], т. 338 и 339).

14 Съдебно решение Arkema [от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251] не е обжалвано, поради което започва да се ползва със сила на пресъдено нещо.

15 Комисията възстановява на Arkema сума в размер на 119 247 033,72 EUR (главница в размер на 105 787 500 EUR, ведно с лихви в размер на 13 459 533,72 EUR), като вальорът на плащането е 5 юли 2011 г.

[Спорните] писма

Писмото от 24 юни 2011 г.

16 В писмото от 24 юни 2011 г. Комисията уведомява [ответниците], че „в изпълнение на съдебно решение [от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251 тя] щ[яла] да възстанови [на] Arkema сумата, съответстваща на определеното от Общия съд намаляване на глобата“.

17 В същото писмо от 24 юни 2011 г. Комисията освен това иска от [ответниците] „[у]споредно и в случай на обжалване пред Съда на съдебно решение [от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250)] да платят неиздължената сума, ведно с лихви за забава в размер на 6,09 %, считано от 8 септември 2006 г.“, а именно 68 006 250 EUR — от която сума Total носи отговорност „солидарно“ за 27 056 250 EUR — ведно с лихви за забава, тоест обща сума в размер на 88 135 466,52 EUR.

18 В изпратено до Комисията писмо от 29 юни 2011 г. [ответниците] по същество твърдят, че считано от 7 септември 2006 г. „всички права [на Комисията] са удовлетворени“, и отправят различни въпроси на Комисията, за да получат разяснения по редица пунктове от писмото от 24 юни 2011 г.

Писмото от 8 юли 2011 г.

19 С писмото от 8 юли 2011 г. Комисията по-специално отговаря, че „противно на разбиране[то на ответниците, тя] изобщо няма[ло] да се откаже от събирането на дължимите суми, ако [ответниците] решат да не обжалват пред Съда“, като същевременно уточнява, че „задължението на [ответниците] няма да се погаси чрез удържане на суми, които са уточнени в съдебно решение [от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251)] и са платени от Arkema“.

20 В същото писмо от 8 юли 2011 г. Комисията признава, че е сбъркала размера на сумата, която възнамерява да поиска, и уточнява, че дължимата от Elf Aquitaine сума по силата на решение Метакрилати, а също и на съдебни решения [от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250) и от 7 юни 2011 г., Arkema France и

др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251)], е в размер на 137 099 614,58 EUR, включително лихви за забава в размер на 31 312 114,58 EUR (наричани по-нататък „лихвите за забава“), от която сума Total е солидарно отговорно за 84 028 796,03 EUR.

21 В писмото от 8 юли 2011 г. Комисията също така уточнява, че ако [ответниците] обжалват съдебно решение [от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250)], те могат да учредят банкова гаранция, а не да плащат глобата.

22 На 18 юли 2011 г. [ответниците] плащат на Комисията исканата в писмото от 8 юли 2011 г. сума, а именно 137 099 614,58 EUR.

Съдебното производство „Метакрилати“ по жалбата пред Съда

23 На 10 август 2011 г. [ответниците] подават жалба срещу съдебно решение [от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250)].

[…]

25 Жалбата е отхвърлена с определение от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, [непубликувано] […] EU:C:2012:60), след като Съдът отхвърля всички искания на [ответниците].

[…]

28 По исканията, които са направени при условията на евентуалност и с които се иска освобождаване от плащане на лихви за забава, Съдът се произнася така:

„89 Това искане трябва да се отхвърли като явно недопустимо, тъй като е насочено не […] срещу решение [от 7 юни 2011 г., Total и Elf aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250)], а срещу [писмото от 8 юли 2011 г.], срещу което впрочем [ответниците] са подали жалба до Общия съд, регистрирана в секретариата му под номер T-470/11“.

II – **Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение**

4. С подадена на 1 септември 2011 г. в секретариата на Общия съд жалба ответниците искат отмяната на спорните писма, при условията на евентуалност спрямо това искане — намаляване на претендираните суми, и при условията на евентуалност спрямо предходното искане — отмяна на претендираните в писмата лихви.

5. На 17 ноември 2011 г. Комисията подава в секретариата на Общия съд възражение за недопустимост по член 114 от Процедурния правилник на Общия съд. Тя изтъква по-специално, че спорните писма представляват актове, които не подлежат на обжалване, тъй като не произвеждат задължително правно действие, което може да засегне ответниците, и че задължението на последните за плащане произтича единствено от решението „Метакрилати“.

6. В точки 72—101 от обжалваното съдебно решение Общият съд най-напред разглежда това възражение за недопустимост.

7. В това отношение Общият съд приема по-конкретно, че що се отнася до главницата, изискана от ответниците със спорните писма, тези писма не засягат интересите на ответниците, като изменят съществено правното им положение по смисъла на член 263 ДФЕС след решение „Метакрилати“.

8. Що се отнася обаче до задължението за плащане на лихви за забава, Общият съд приема, че то по никакъв начин не произтича от това решение, нито от съдебното решение от 7 юни 2011 г., Total Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250), или от това от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251), тъй като незабавно след първото решение Arkema е платило цялата първоначалната глоба, така че обжалваният акт действително изменя правното им положение, като увеличава сумата, дължима от ответниците по силата на това решение.

9. Ето защо Общият съд приема жалбата за допустима в частта относно лихвите за забава, изискани от ответниците със спорните писма.

10. След това, в точки 107—118 от обжалваното съдебно решение, Общият съд разглежда по същество жалбата в частта срещу изисканите от ответниците лихви за забава и я приема за основателна в тази ѝ част.

11. Вследствие на това Общият съд отменя спорните писма в частта, с която Комисията иска от ответниците да платят лихви за забава, и отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

III – **Искания на страните и производство пред Съда**

12. Комисията моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да обяви за недопустима жалбата, подадена пред Общия съд, и

— да осъди ответниците да заплатят всички съдебни разноски, включително направените в производството пред Общия съд.

13. Ответниците молят Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

14. С решение на председателя на Съда от 17 февруари 2016 г. Надзорният орган на ЕАСТ е допуснат да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Комисията. При все това, тъй като молбата за встъпване е подадена след изтичане на срока, предвиден в член 190, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, на основание член 129, параграф 4 от същия правилник тази страна е допусната да представи становището си едва в съдебното заседание за изслушване на устните състезания, проведено на 9 юни 2016 г.

IV – **Анализ на жалбата**

15. В подкрепа на жалбата си Комисията посочва три основания, като съответно първото е, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорните писма произвеждат задължително правно действие, второто е, че са нарушени принципите за наличие на висящо съдебно производство и на сила на пресъдено нещо, и третото е, че има противоречие в мотивите.

А– *По първото основание, а именно че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорните писма произвеждат задължително правно действие*

1. Доводи на страните

16. Комисията поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорните писма произвеждат задължително правно действие, което може да засегне интересите на ответниците. Тя има предвид по-конкретно съображенията, изложени в точки 81—87 от обжалваното съдебно решение.

17. Основанието се разделя на три части.

18. Първата му част е, както подържа Комисията, че спорните писма са обикновени искания за плащане в изпълнение на решението „Метакрилати“ и подготвят евентуално принудително изпълнение на последното като следствие от съдебните решения от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250) (оставяне в сила на глобите за ответниците), и от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251) (намаляване на размера на глобите, наложени на Arkema). Тези писма обаче все още не били „принудително изпълнение“ и следователно не определяли окончателната позиция на Комисията.

19. Втората част на първото основание е, както изтъква Комисията, че съдържанието на спорните писма показва, че те не произвеждат задължително правно действие. Всъщност тези писма изразявали становището на счетоводните служби относно събирането на глобата, наложена с решението „Метакрилати“, и само напомняли условията за плащане или „за обезпечаване на плащането на глобата до съответната дата“, което очевидно било мярка, взета в контекста на изпълнението на посоченото решение.

20. Третата част на първото основание е, както посочва Комисията, че спорните писма не добавят нищо към съдържанието на решението „Метакрилати“. Задължението на ответниците за плащане на глобата и свързаните с нея лихви било и могло да бъде само следствие от решението „Метакрилати“ в контекста на съдебното решение от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250), на съдебното решение от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251), и на определението от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, непубликувано, EU:C:2012:60). Комисията подчертава, че не разполага с никаква свобода на преценка в тази област, тъй като определянето на лихвите за забава произтича от съответните разпоредби на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012[5] и на регламента за прилагането му — Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012[6]. С други думи, спорните писма само изразявали намерението на Комисията да приложи решението „Метакрилати“ и нямали никакво правно действие, различно от това на посоченото решение. Тези актове не можели да бъдат отделени от решението, чието изпълнение подготвяли.

21. Ответниците смятат, че доводите във връзка с първото основание трябва да бъдат отхвърлени като частично недопустими и частично неоснователни.

5 — Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза и за отмяна на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета (ОВ L 298, 2012 г., стр. 1, наричан по-нататък „Финансовият регламент“).

6 — Регламент на Комисията от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент № 966/2012 (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1).

22. Що се отнася до втората и третата част на основанието, ответниците смятат, че те по същество представляват повторение на доводи, които вече са представени пред Общия съд и по които той се е произнесъл в точки 82—87 от обжалваното съдебно решение, и че целта им не е да се установи, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в преценката си. Следователно тези части трябвало да се приемат за явно недопустими в рамките на настоящата жалба.

23. Що се отнася до първата част на първото основание, според ответниците тя трябва да се приеме за неоснователна.

24. В конкретния случай от съответните разпоредби на Финансовия регламент (вж. по-специално член 78, параграф 4) и Делегиран регламент № 1268/2012 (вж. членове 80 и 83), както и от практиката на Съда следвало, че ratio legis на определянето на лихви за забава при налагане на глоба за нарушение на разпоредбите на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС е да се избегне осуетяване на полезното действие на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС чрез практики, едностранно следвани от предприятия, които се бавят при плащането на наложените им глоби, и поставяне на посочените предприятия в по-благоприятно положение от тези, които са заплатили глобите в определения срок.

25. В конкретния случай и както впрочем признава Комисията, ответниците са платили наложената им глоба преди изтичането на определения срок. Така че към датата на спорните писма, която е по-късна от тази на постановяване на съдебните решения от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250), и от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251), но по-ранна от тази на подаване на жалбата пред Съда, нямало никакво правно основание от ответниците да се иска да заплатят сумата от 31 312 114,58 EUR като лихви за забава.

26. Следователно тези писма не просто потвърждавали позицията, възприета от Комисията по отношение на лихвите за забава в член 23 от решението „Метакрилати“. Тези писма съдържали нов елемент, а именно налагането на лихви, без да е установено и дори без да се твърди, че ответниците са в забава.

2. Преценка

а) По допустимостта на основанието

27. Тъй като ответниците официално оспорват допустимостта на първото основание, що се отнася до втората и третата му част, трябва да се прецени дали, както те поддържат, представените от Комисията доводи само повтарят вече изложени пред Общия съд доводи, които не могат да бъдат преразгледани в настоящото производство по обжалване.

28. В това отношение не може да се отрече, че във връзка с първото си основание Комисията действително повтаря определен брой доводи, представени във възражението ѝ за недопустимост, направено пред Общия съд в производството, по което е постановено обжалваното съдебно решение.

29. Комисията обаче цели именно да оспори правните съображения, довели Общия съд до извода, че спорните писма могат да произведат задължително правно действие, което да промени положението на съответните предприятия.

30. Трайно обаче се приема, че ако жалбоподател оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, правните проблеми, разгледани от първата инстанция, могат отново да бъдат разисквани при обжалването. Всъщност, ако жалбоподателят не би могъл да основе жалбата си на вече изложени пред Общия съд основания и доводи, производството по обжалване отчасти би се обезсмислило [7].

31. Освен това смятам, че Комисията надлежно е определила, както я приканва член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, точките от мотивите на обжалваното съдебно решение, които според нея са опорочени от грешки при прилагане на правото.

32. Следователно според мен трябва да се отхвърлят доводите за недопустимост, изложени от ответниците по настоящата жалба.

б) По основателността на твърденията за наличие на основанието

33. Първото основание, което е главното в рамките на настоящата жалба, приканва Съда да определи дали Общият съд правилно е приел, че спорните писма в частта, с която Комисията иска заплащане на лихви за забава, представляват подлежащи на обжалване актове по смисъла на член 263 ДФЕС.

34. В конкретния случай се противопоставят две становища.

35. От една страна, Комисията, към която се присъединява Надзорният орган на ЕАСТ, по същество поддържа, че тъй като задължението за плащане на лихви за забава произтича само от решението „Метакрилати“, както и от разпоредбите на приложимите регламенти, спорните писма само подготвят бъдещото решение за принудително изпълнение и не могат да променят правното положение на съответните предприятия.

36. От друга страна, ответниците по същество изтъкват, че тези писма не могат да се считат за потвърждение на предишно решение. Като посочват, че на 7 септември 2006 г. Arkema е платило цялата първоначална глоба от 219 131 250 EUR, което не се оспорва от Комисията, и като считат, че това плащане трябва да се разглежда като извършено и от името на ответниците, те приемат, че никога не е ставало въпрос за забава във връзка с плащането и следователно че не са били длъжни да заплащат лихвите за забава, поискани със спорните писма.

37. Трябва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика единствено мерките, произвеждащи задължително правно действие, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, като съществено променят правното му положение, представляват актове, които подлежат на обжалване по член 263 ДФЕС [8].

38. Постоянна съдебна практика е и че за да се определи дали мярката, чиято отмяна се иска, подлежи на обжалване, следва да се изхожда от нейната същност, тъй като формата, в която е взета, по принцип е без значение в това отношение [9].

7 — Вж. в този смисъл решения от 3 октомври 2013 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет (C-583/11 P, EU:C:2013:625, т. 46 и 47), от 4 септември 2014 г., Испания/Комисия (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, т. 44 и 45 и цитираната съдебна практика), и от 14 юни 2016 г., Marchiani/Парламент (C-566/14 P, EU:C:2016:437, т. 37 и цитираната съдебна практика).

8 — Вж. решения от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия (60/81, EU:C:1981:264, т. 9), от 12 септември 2006 г., Reynolds Tobacco и др./Комисия (C-131/03 P, EU:C:2006:541, т. 54), и от 6 декември 2007 г., Комисия/Ferriere Nord (C-516/06 P, EU:C:2007:763, т. 27).

9 — Вж. решения от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия (60/81, EU:C:1981:264, т. 9), и от 17 юли 2008 г., Athinaïki Techniki/Комисия (C-521/06 P, EU:C:2008:422, т. 42 и 43).

39. Когато става въпрос за актове или решения, които се приемат на няколко етапа, по-специално след вътрешна процедура, по принцип [10] само мерките, които определят окончателно позицията на институцията в края на процедурата, представляват подлежащи на обжалване актове [11]. Следователно не могат да се считат за подлежащи на обжалване по-специално междинните мерки, чиято цел е да подготвят окончателното решение и които нямат такова действие, както и актове, които изцяло потвърждават предходен акт, необжалван в срок [12].

40. Как стои въпросът с уведомителните писма, съставяни от счетоводните служби на Комисията след решения относно нарушенията на правилата на конкуренцията, приети от нея на основание член 23, параграф 2, буква а) [13] от Регламент (ЕО) № 1/2003 [14], като решение „Метакрилати“, разглеждано в настоящото дело?

41. Предлагам на този на пръв поглед лесен въпрос да се отговори с определени уговорки.

42. Макар че, както на първо място ще изложа, в съответствие с принципите, установени от Съда по-специално в решението от 6 декември 2007 г., Комисия/Ferriere Nord [15], тези писма *по принцип* не би трябвало да пораждат правни последици, самостоятелни по отношение на последиците на първоначалното решение на Комисията, с което се констатира нарушение на правото на конкуренцията и вследствие на това се налага санкция, особеното положение в настоящия случай — поради причини, които ще изложа по-нататък — ме кара да искам отхвърляне на жалбата. Всъщност, щом посочените писма съдържат нов елемент, който може да причини вреди на разглежданите предприятия, императивните изисквания за ефективна съдебна защита могат да накарат съда на Съюза да приеме, че писмата представляват актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по член 263 ДФЕС.

i) Писмата на счетоводните служби на Комисията, изискващи от адресатите на решение, прието по член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003, плащане на глоба и евентуално на лихви за забава върху нея, по принцип не са предназначени да произведат задължително правно действие, което може да засегнат интересите на съответните предприятия

43. Писмата на счетоводните служби на Комисията по принцип представляват само уведомления за изпълнение на предишно решение. В контекста на решения, приети на основание член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003, тези писма са както потвърждения на решение за установяване на нарушение и едновременно с това — за налагане на глоба, така и подготовка за евентуални действия по принудително изпълнение.

44. Ако разгледаме сега тяхната същност, която в действителност е единствена от значение за определяне на обжалваемостта на даден акт пред съд на Съюза, тези уведомителни писма по принцип само напомнят правилата, при спазване на които може да се плати, и остатъка, дължим според счетоводството на Комисията от предприятията адресати. Тъй като

10 — В това отношение съдебната практика уточнява, че в рамките на производство, което протича в няколко фази, институциите могат да приемат актове, които могат да бъдат разглеждани като отделни и да подлежат на обжалване, доколкото произвеждат собствено правно действие, по-специално защото с тях приключва отделна специална процедура (вж. по-специално решение от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия, 60/81, EU:C:1981:264, т. 11).

11 — Вж. решения от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия (60/81, EU:C:1981:264, т. 10), от 22 юни 2000 г., Нидерландия/Комисия (C-147/96, EU:C:2000:335, т. 26), и от 17 юли 2008 г., Athinaïki Techniki/Комисия (C-521/06 P, EU:C:2008:422, т. 42 и 43).

12 — Вж. решение от 26 януари 2010 г., Internationaler Hilfsfonds/Комисия (C-362/08 P, EU:C:2010:40, т. 52 и цитираната съдебна практика).

13 — Съгласно тази разпоредба с решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност нарушават членове 81 ЕО и 82 ЕО (понастоящем членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС).

14 — Регламент на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [81 ЕО и 82 ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

15 — C-516/06 P, EU:C:2007:763.

счетоводните служби на Комисията не са оправомощени да приемат правнообвързващи актове, писмата, които изпращат на съответните предприятия, всъщност не могат да съдържат елементи на решение, различни от тези на първоначалното решение на Комисията, евентуално изменено от съда на Съюза, които да могат да засегнат тези предприятия.

45. Това важи както за размера на глобата, наложена от Комисията с решението, прието на основание член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003, така и за лихвите за забава, при условие че срокът на посочената забава не е оспорен.

46. Всъщност, що се отнася до определянето на размера на лихвите за забава, Комисията е длъжна, както е направила в решение „Метакрилати“, да приложи разпоредбите по прилагане на действащия финансов регламент.

47. Действително, член 71, параграф 4 от Финансовия регламент гласи, че условията, при които на Съюза се дължат лихви за забава, се посочват в правилата за прилагане, приети на основание член 183 от същия регламент. В това отношение член 86, параграфи 2—5 от Финансовия регламент, изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1248/2006[16], посочва лихвените проценти, които при необходимост се прилагат в случаите на забава при плащането на глобите, наложени за нарушаване на правото на Съюза.

48. Както Съдът ясно постановява в решението от 6 декември 2007 г., Комисия/Ferriere Nord[17], относно писмо, с което се изисква плащане на неплатената част от глоба, която Комисията повече не може да претендира поради невъзможност за принудително изпълнение на решението за налагане на глоба вследствие на изтичане на давност, подобно уведомително писмо не може да се счита за произвеждащо задължително правно действие.

49. В това решение Съдът приема, че спорните актове, а именно писма от Комисията относно неизплатената част от глобата, наложена на Ferriere Nord SpA с Решение 89/515/ЕИО[18], независимо от това дали са приети преди или след изтичането на погасителната давност, в действителност са просто подготвителни по отношение на чисто изпълнителните актове[19]. Трябва да се отбележи, че в решението по това дело Съдът посочва, че със спорните актове Комисията не е уведомила Ferriere Nord за „решение, променящо първоначалния размер на глобата, на санкцията или на периодичната глоба“ по смисъла на член 5, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕИО) № 2988/74[20].

50. Трябва да се посочи, че Общият съд неотдавна възприе подобно разрешение, като постанови, че с обжалваното писмо, а именно уведомление за заплащане на глоба ведно с лихви за забава, Комисията само потвърждава положението, породено от първоначалното ѝ решение за налагане на глоба, изменено с решенията на Общия съд и последвалите го писма от Комисията[21].

16 — Регламент на Комисията от 7 август 2006 г. (ОВ L 227, 2006 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 6, стр. 172).

17 — C-516/06 P, EU:C:2007:763, т. 27.

18 — Решение на Комисията от 2 август 1989 година относно процедура по прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.553 — Стоманени електрозаварени мрежи) (ОВ L 260, 1989 г., стр. 1).

19 — Решение от 6 декември 2007 г., Комисия/Ferriere Nord (C-516/06 P, EU:C:2007:763, т. 29).

20 — Регламент на Съвета от 26 ноември 1974 година относно давността при налагане и изпълнение на санкции в областта на правото на транспорт и на конкуренция на Европейската икономическа общност (ОВ L 319, 1974 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 78).

21 — Вж. решение от 12 май 2016 г., Trioplast Industrier/Комисия (T-669/14, непубликувано, EU:T:2016:285, т. 65—78).

51. Освен това Общият съд е обявил за недопустима жалба за отмяна на писмо, в което се посочва точната сума за плащане от предприятие, на което преди това е наложена глоба за участие в антиконкурентен картел и което трябва да плати както дължимия остатък от глобата, така и лихвите за забава, които трябва да бъдат начислени върху нея. Тъй като Общият съд е приел, че размерът на лихвите в крайна сметка се определя от подробните правила за прилагане на действащия финансов регламент, това писмо няма силата на решение по отношение на правилното тълкуване и прилагане на съответните разпоредби в конкретния случай [22].

52. Тези становища според мен са сходни с изводите от наскоро постановеното решение от 9 септември 2015 г., Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Комисия [23], в което Съдът уточнява, че в областта на договорните правоотношения дебитното известие „трябва да се възприема в смисъл, че представлява покана за изпълнение, определяща датата, на която изтича срокът за плащане, както и условията за плащане, и че не може да бъде приравнено на изпълнително основание, макар да споменава реда за изпълнение по член 299 ДФЕС като една от възможностите, които Комисията има, в случай че длъжникът не плати на определената дата“.

53. В това отношение не трябва да се забравя, че по силата на член 256 ЕО (понастоящем член 299 ДФЕС) [24] националните юрисдикции са длъжни да гарантират контрола относно *правомерността* на мерките за изпълнение на решение на Комисията, установяващо парично задължение. В това отношение Съдът подчертава, че макар условието за произвеждане на задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение, да трябва да се тълкува с оглед на принципа на ефективна съдебна защита, подобно тълкуване не може да доведе до неприлагане на това условие, без да се превишат правомощията, предоставени от Договорите на общностните юрисдикции [25].

54. Това разпределение на правомощията, предоставени съответно на съдилищата на Съюза и на националните съдилища, почива на идеята, че след като *паричното задължение* на физическо лице бъде веднъж определено с решение на Комисията, националният съд в качеството си на съд на Съюза, отговорен за прилагане на общностното право, е този, който трябва да контролира правомерността на мерките за изпълнение на това точно определено задължение.

55. Според мен това не означава, че е изключена възможността даден акт, макар да представлява акт за изпълнение на по-рано взето от Комисията решение, да бъде обжалваем по смисъла на член 263 ДФЕС, доколкото съдържа нов елемент, който може да породи задължително правно действие, което да засегне съответните лица. Всъщност в подобен случай трябва да се смята, че не се оспорва изпълнението на решението на Комисията, установяващо парично задължение, а самото определяне на паричното задължение.

56. Следователно именно поради необходимостта Съдът да гарантира ефективността на съдебната защита, не може да се изключи, че акт, който представлява уведомление за плащане на глоба и евентуално на лихви за забава, при определени обстоятелства, като тези по настоящото дело, може да произведе задължително правно действие, което да засегне интересите на съответните юридически лица.

22 — Вж. определение от 19 ноември 2013 г., 1. garantovaná/Комисия (T-42/13, непубликувано, EU:T:2013:621, т. 26 и 27). В този смисъл вж. също определения от 10 юни 1998 г., Cementir/Комисия (T-116/95, EU:T:1998:120, т. 20—24), и от 12 март 2012 г. Universal/Комисия (T-42/11, непубликувано, EU:T:2012:122, т. 20—32).

23 — C-506/13 P, EU:C:2015:562, т. 23.

24 — Член 4 от решението „Метакрилати“ уточнява, че то се прилага съгласно член 256 ЕО.

25 — Вж. в този смисъл решение от 6 декември 2007 г., Комисия/Ferriere Nord (C-516/06 P, EU:C:2007:763, т. 32 и 33).

57. По-долу ще разгледам тази възможност.

ii) Поради много специфичните обстоятелства в разглеждания случай Съдът би трябвало да потвърди обжалваното решение

58. В основата на настоящата жалба е относително сложно и необичайно фактическо и процесуално положение, чиито основни характеристики следва да се припомнят.

59. С решението „Метакрилати“ ответниците, единствено заради качеството им на дружества майки на Arkema, на което е наложена глоба от 219 131 250 EUR, са приети за „солидарно“ отговорни за плащането на глобата съответно до размера на сумите 140 400 000 EUR и 181 350 000 EUR.

60. С решението от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251), размерът на глобата, наложена на Arkema, е намален и сведен до 113 343 750 EUR. Размерът на наложената на ответниците глоба обаче не е променен с решението от 7 юни 2011 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250), което впрочем е потвърдено с определението от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, непубликувано, EU:C:2012:60).

61. Първо, установено е, че на 7 септември 2006 г. Arkema е платило цялата първоначална глоба в размер на 219 131 250 EUR също и от името на дружествата ответници. Макар във връзка с третото си основание, на което ще се спра по-нататък, Комисията да оспорва даденото в точка 113 от обжалваното решение тълкуване на писмото от 25 септември 2008 г., според което тълкуване Arkema действително е попълнило заявление за съвместно плащане и следователно е заплатило цялата първоначалната глоба също и от името на ответниците, тя не е посочила и дори не твърди, че тази преценка произтича от изопачаване на фактите или от неправилната им правна квалификация.

62. При подобно положение се налагат две констатации. Първата е свързана с позицията на Съда по дело C-421/11 P относно плащането на лихвите за забава. Втората засяга по-общо въпроса дали, предвид изводите от съдебната практика, ответниците действително могат да бъдат считани за отговорни за забавяне на плащане.

63. Първата констатация е, че с определението си по дело от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, непубликувано, EU:C:2012:60, т. 89), Съдът имплицитно, но задължително потвърждава специфичността и основателността на разграничението между, от една страна, жалбата срещу спорните писма, които, неправилно според ответниците, налагат лихви за забава, и от друга страна, жалбата срещу решението „Метакрилати“. Като постановява, че направеното при условията на евентуалност искане за освобождаване от плащане на лихви за забава трябва да се отхвърли като явно недопустимо, доколкото е насочено „не срещу решението [от 7 юни 2011 г., Total и Elf aquitaine/Комисия (T-206/06, EU:T:2011:250)], а срещу [писмото от 8 юли 2011 г.], което освен това е обжалвано от [ответниците] пред Общия съд с жалба, вписана в секретариата му под номер T-470/11“, Съдът изглежда приема, че спорните писма не потвърждават решението „Метакрилати“, изменено от Общия съд.

64. Втората констатация е, че все още съществува правна несигурност относно това как конкретно трябва да действа Комисията по отношение на възстановяването на глобите, наложени „солидарно“ на дъщерни дружества и дружествата им майки за антиконкурентно поведение само на дъщерните дружества. По-точно и макар да е приел, че в подобен случай отговорността на посоченото дружество майка или дружества майки е „изцяло

производна“ [26] на тази на дъщерните му/им дружества, Съдът не е дал ясни насоки относно това как да се процедира, в случай че посочените дъщерни дружества заплатят цялата глоба, която им е наложена солидарно с дружествата майки.

65. В подобен случай на заплащане на цялата „солидарно“ наложена глоба от дъщерно дружество, независимо дали то е възнамерявало или не да извърши „съвместно плащане“, има ли Комисията право да приеме, че дружеството майка не е изпълнило изцяло или частично задължението си за плащане?

66. Не мисля така.

67. Според мен общата и солидарна отговорност, която дружествата майки ответници и дъщерните им дружества носят през периода на извършване на нарушението, за антиконкурентно поведение, което е само на дъщерните дружества, потвърждава, независимо от наличието на „заявление за съвместно плащане“, че първоначалното плащане на глобата от Arkema е извършено от негово име, но също и от името на солидарните му съдлъжници. Всъщност, когато отговорността на дружеството майка е изцяло производна на отговорността на дъщерното му дружество, което е единственото, извършило конкретно нарушение на забраната за картели по член 101, параграф 1 ДФЕС, и освен това на тези две дружества солидарно е наложена глоба, Комисията не може да изисква от дружеството майка глоба в по-висок размер от тази, която в крайна сметка дължи дъщерното дружество [27].

68. В това отношение Съдът постановява, че когато отговорността на дружеството майка е изцяло производна на отговорността на дъщерното му дружество и същевременно никакъв друг фактор не индивидуализира поведението, за което се търси отговорност от дружеството майка, отговорността на последното не може да надхвърля отговорността на дъщерното му дружество [28]. Така Съдът приема, че ако са изпълнени определени процесуални изисквания, дружеството майка, чиято отговорност е изцяло производна на отговорността на дъщерното му дружество, по принцип трябва да се ползва от евентуалното намаляване на отговорността на дъщерното дружество, която е понесло [29]. Освен това Съдът е имал възможността да уточни, че целта на механизма на солидарната отговорност за плащане на глоби за нарушение на правото за конкуренцията на Съюза е по-специално да се увеличи ефикасността на събирането на глобите, като евентуалните спорове във външните отношения между солидарните длъжници „по принцип вече не [са] от интерес за Комисията, тъй като цялата глоба ѝ е била платена от един или няколко от посочените съдлъжници“ [30].

69. По дело C-421/11 P обаче Съдът приема, че намаляването на глобата, наложена на дъщерно дружество, не трябва автоматично да ползва дружеството майка, чиято отговорност е изцяло производна. Що се отнася до случая на ответниците, Съдът всъщност приема, че след като коефициентът за умножение, приложим по отношение на тях и по отношение на Arkema, е различен, само по себе си обстоятелството, че тези дружества е трябвало да платят глоба, за която са солидарно отговорни, не може да бъде фактор, обосноваващ разширяване на обхвата на силата на пресъдено нещо на решението от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251) [31]. Следователно Съдът, строго казано, не посочва, че при плащане от едни от солидарните съдлъжници на цялата глоба в конкретния случай Комисията не може да продължава да смята, че някой от съдлъжниците все още дължи цялата или част от глобата.

26 — Вж. решение от 17 септември 2015 г., Total/Комисия (C-597/13 P, EU:C:2015:613, т. 38 и 41 и цитираната съдебна практика).

27 — Вж. заключението ми по дело Total/Комисия (C-597/13 P, EU:C:2015:207, т. 31—46).

28 — Вж. решения от 22 януари 2013 г., Комисия/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29, т. 37, 39, 43 и 49), и от 17 септември 2015 г., Total/Комисия (C-597/13 P, EU:C:2015:613, т. 38).

29 — Вж. решение от 17 септември 2015 г., Total/Комисия (C-597/13 P, EU:C:2015:613, т. 41).

30 — Вж. решение от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др. (C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 59 и 60).

31 — Вж. определение от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, непубликувано, EU:C:2012:60, т. 83).

70. Дори в случая да не следва да се произнасям по този въпрос, считам, че при конкретните обстоятелства, ако не искам да отрека самата същност на правилото за солидарна отговорност, е позволено да се съмнявам, че ответниците може да носят отговорност за каквато и да било забава във връзка с плащането на глобата, наложена с решението „Метакрилати“. Ето защо спорните писма в частта, с която се иска плащане на лихви за забава, които не се основават нито на посоченото решение, изменено от Общия съд с решението от 7 юни 2011 г., Arkema France и др./Комисия (T-217/06, EU:T:2011:251), нито на подробните правила за прилагане на Финансовия регламент, не могат да се считат за прости потвърждения на предишни актове.

71. Тези писма безспорно съдържат нов елемент, доколкото изискват от ответниците заплащане на част от глобата, наложена им солидарно с Arkema, ведно с лихви за забава, независимо от факта, че глобата е незабавно и изцяло заплатена от последното. Следователно в настоящия случай не се разглежда акт по привеждане в изпълнение на решение на Комисията, съдебният контрол върху който се осъществява от националния съд, а акт, който поставя под въпрос самото определяне на наложено на предприятие парично задължение.

72. В това отношение ми се струва в известна степен парадоксално, че Комисията, от една страна, придава определено значение на тълкуването на писмото от 25 септември 2008 г., що се отнася до наличието или липсата на „съвместно плащане“ на глобата, наложена солидарно с решение „Метакрилати“, и следователно на правните последици от това писмо, и от друга страна, защитава идеята, че само това решение, изменено от Общия съд, има силата на решение.

73. С оглед на изложените съображения смятам, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е окачествил спорните писма в частта, с която Комисията изисква лихви за забава, като актове, които подлежат на обжалване по силата на член 263 ДФЕС.

Б– *По второто основание, а именно нарушение на принципите за наличие на висящ съдебен процес и на сила на пресъдено нещо, произтичащо от определение от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, непубликувано, EU:C:2012:60)*

1. Доводи на страните

74. Второто основание, посочено от Комисията, по същество е, че Общия съд е нарушил принципите за наличие на висящ съдебен процес и на сила на пресъдено нещо, доколкото по-специално в точки 80 и 93—101 от обжалваното съдебно решение е отделил въпроса за лихвите за забава, които трябва да се платят, от останалата част от решението „Метакрилати“.

75. В това отношение в член 2 от решението „Метакрилати“ се съдържали разпоредби относно главното задължение за плащане на глоба и относно акцесорното задължение за лихви при неплащането ѝ. Към момента на подаване на жалбата, по която е постановено обжалваното съдебно решение, производството по обжалване пред Съда по дело C-421/11 P относно решение „Метакрилати“ обаче все още било висящо. Освен това с постановяването по това дело на определението от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, непубликувано, EU:C:2012:60), решение „Метакрилати“ влязло в сила за ответниците в своята цялост, включително по отношение на въпроса за лихвите.

76. Ответниците искат твърденията за наличието на това основанието да се отхвърлят.

2. Преценка

77. В конкретния случай съм склонен да приема, че предвид това, че подадената пред Общия съд жалба по дело T-470/11 от формална гледна точка е насочена срещу акт, който на пръв поглед е различен от обжалвания по делото, по което е постановено определението от 7 февруари 2012 г., Total и Elf Aquitaine/Комисия (C-421/11 P, непубликувано, EU:C:2012:60), основанието за нарушение на принципите за наличие на висящ съдебен процес и на сила на пресъдено нещо трябва да се отхвърли.

78. Всъщност този подход според мен е единственият съвместим с приетото от Съда в точка 89 от това определение, що се отнася до специфичността и основателността на разграничението между, от една страна, жалбата срещу спорните писма, които може би неправилно налагат лихви за забава, и от друга страна, жалбата срещу решението „Метакрилати“.

79. Ето защо считам, че второто основание не е налице.

B– *По третото основание, а именно противоречие в мотивите*

1. Доводи на страните

80. Третото основание, посочено от Комисията при условията на евентуалност, е, че обжалваното съдебно решение е опорочено от противоречие в мотивите.

81. В точка 113 от това съдебно решение Общият съд неправилно приел, че правата на Комисията били напълно удовлетворени както по отношение на Arkema, така и по отношение на всички солидарни съдлъжници, докато в точка 9 от посоченото съдебно решение Общият съд правилно посочил, че Arkema „изразило съжаление, че не може да позволи на Комисията да удържи каквато и да било сума, ако жалбата му пред общностната юрисдикция се увенчае с успех“.

82. Според Комисията това уточнение, направено от Arkema, непременно означава, че няма заявление за съвместно плащане. При тези обстоятелства Общият съд не можел да твърди, че правата на Комисията са напълно удовлетворени по отношение както на това дружество, така и на всички солидарни съдлъжници.

83. Ответниците поддържат, че третото основание е явно недопустимо и при всички случаи не е налице.

2. Преценка

84. Доводите на Комисията по третото основание от жалбата не са никак убедителни и според мен трябва да се отхвърлят като недопустими.

85. Най-напред трябва да се посочи, че точка 9 от обжалваното съдебно решение не е stricto sensu част от изложението на мотивите, а фигурира в частта от съдебното решение, посветена на изложението на фактите, което като такова не съдържа никаква преценка на Общия съд.

86. След това, изглежда, че под претекста, че съществува противоречие в мотивите, Комисията всъщност смята да оспори тълкуването от Общия съд на писмото от 25 септември 2008 г., изпратено от Arkema на Комисията в отговор на писмото от 24 юли същата година.

87. Макар въпросът дали съществува противоречие в мотивите на решение на Общия съд да представлява правен въпрос, който като такъв може да се повдига при обжалване на решението [32], това не важи за преценката на фактите, която, освен ако е налице изопачаване, не може да бъде преразглеждана от Съда [33].

88. Подобно изопачаване, за каквото впрочем няма твърдения, според мен не е установено. Всъщност ми се струва, че направеното от Общия съд в точка 113 от обжалваното съдебно решение тълкуване, че „Комисията няма причина да се позовава на това, че Arkema не е попълнило заявлението за съвместно плащане, тъй като във въпросното писмо от 25 септември 2008 г. Arkema ясно посочва, че „правата на Комисията са [били] напълно удовлетворени както по отношение на [него], така и по отношение на всички солидарни съдлъжници“, е напълно защитимо и следователно не е явно неправилно.

V – **Заключение**

89. Предвид гореизложените съображения предлагам Съдът:

1) Да отхвърли жалбата;

2) Да осъди Европейската комисия да понесе направените от нея съдебни разноски, както и тези на Total SA и Elf Aquitaine SA;

3) Да осъди Надзорния орган на ЕАСТ да понесе направените от него съдебни разноски.

32 — Вж. по-специално решения от 13 декември 2001 г., Cubero Vermurie/Комисия (C-446/00 P, EU:C:2001:703, т. 20 и цитираната съдебна практика), и от 8 февруари 2007 г., Groupe Danone/Комисия (C-3/06 P, EU:C:2007:88, т. 45 и цитираната съдебна практика).

33 — Вж. решение от 11 септември 2014 г. CB/Комисия (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, т. 41 и цитираната съдебна практика).